



Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 658/07
24.10.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Милене Саватић, председника већа, Наде Кљајевић и Катарине Манојловић – Андрић, чланова већа, са саветником Маријаном Тафра - Мирков, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца "АА", против решења Министарства финансија Републике Србије број 401-00-1842-1/2005-09-06 од 22.12.2006. године, у предмету инспекцијских мера, у нејавној седници већа одржаној дана 24.10.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца поднета против решења Министарства финансија Републике Србије, Сектор буџетске инспекције и ревизије број 401-00-1842/2005-09-5 од 25.08.2006. године, којим је тужиоцу, а ради отклањања неправилности и незаконитости утврђених у поступку контроле коришћења средстава за плате запослених, наложено, да у року од 30 дана, на одговарајући рачун буџета Републике Србије уплати износ од 8.599.078,58 динара; на начин како је то ближе утврђено ставом 1. тачка 1. и 2. диспозитива првостепеног решења.

Тужилац тужбом оспорава решење туженог, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене закона, па предлаже да се поништи. Наводи да је средства, чији се повраћај првостепеним решењем тражи, исплатио на име зарада за прековремени рад, на које запослени у просвети имају право. Сматра да увећањем коефицијента, као модуса обрачуна зарада није повредио одредбе прописа а овакав начин обрачуна је сагласан са одредбама Сепуса и колективног уговора. Истиче да се са исплатама кретао у оквиру одобрених средстава те да просветни инспектор приликом вршења контроле није утврдио неправилности. Сматра да је налог првостепеног решења погрешан те да тужилац није у обавези да изврши повраћај средстава.

Тужени орган, изјашњавајући се на наводе тужбе, у свом одговору оспорио је ово у целини, те је остајући код разлога оспореног решења, предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Након оцене навода тужбе, разлога оспореног решења, те одговора на тужбу, као и целокупних списа предмета ове управне ствари, а у смислу члана 39. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" број 46/96), Врховни суд Србије је нашао да тужба није основана.

Правилно је, по оцени суда, тужени, оспореним решењем жалбу одбио као неосновану, исправно налазећи да је првостепени орган на неспорно чињенично стање да је жалилац извршио исплату износа од 8.599.078,58 динара на име зарада запослених, правилно применивши одредбе материјално - правних прописа на које се позвао, правилно жалиоцу наложио да наведени износ врати на, одговарајући, рачун буџета Републике Србије. За своју одлуку тужени је дао разлоге које, у свему за правилне прихвата и овај суд.

Ово стога јер је након обављене контроле примене закона у области материјално - финансијског пословања, наменског и законитог коришћења средстава (а по захтеву Окружног јавног тужиоца Смедерево), о чему је сачињен записник и допуна записника - по тужбочевим примедбама - несумњиво утврђено; контролом и провером исплатних листа да је тужилац у контролисаном периоду (2003. и 2004. година) на име зарада запослених исплатио увећане зараде, и то тако што је обрачун сачинио увећањем коефицијента. Контролом је такође утврђено да је у контролисаној 2002. години на име дозначених средстава за плате запослених остао неутрошен део средстава. Обзиром на овакво чињенично стање правилно тужени налази да је првостепени орган правилно поступио када је тужиоцу наложио да спорна средства, и то исплаћена на име више исплаћених зарада и неутрошених средстава, врати у буџет Републике Србије.

Суд је ценио наводе тужбе, о погрешно утврђеном чињеничном стању, па налази да се ови не могу прихватити за основане. Ово стога јер је чињенично стање утврђено код тужиоца прегледом, контролом и прерачуном тужбочевих исплатних листа, као и контролом дозначених и утрошених средстава, о чему су сачињени табеларни прегледи, чему је тужилац присуствовао и таквом начину утврђивања чињеничног стања није приговорио, нити је предложио извођење доказа за другачије чињенично стање о начину утрошених средстава и чињеници неутрошених средстава, па, по оцени суда, само наводима о погрешно утврђеном чињеничном стању не доводи у сумњу правилност и потпуност чињеничног стања утврђеног у

утврђеном нивоу њеног става не доводи у сумњу правилност и потпуност нивоу њеног става утврђеног у поступку контроле.

Суд је ценио наводе тужбе о погрешној примени закона, па налази да се ни ти наводи не могу прихватити као основани. Ово стога јер је начин обрачуна зарада, тј. висина коефицијената применом којих се врши обрачун и исплата плата запослених у јавним службама које се финансирају из буџета Републике Србије, прописом регулисана и то одредбама Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама, а неспорно да је применом ових тужилац није вршио обрачун и исплату плата својих запослених, већ увећаних, како истиче „као модуса – технике обрачуна“. Такво схватање тужиоца о могућности коришћења овом методом – техником обрачуна, а обзиром на напред наведени пропис, правилно је оспореним решењем оцењен као немогућност, и за ту одлуку тужени је дао разлоге које, у свему, за правилне прихвата и овај суд.

Такође, неосновано тужилац сматра да неутрошена средства, дозначена на име исплата зарада запослених није у обавези да врати у буџет, јер такво схватање нема упориште у одредбама члана 7. Закона о буџету Републике Србије за 2004. годину.

Наводи тужбе о томе да је просветни инспектор вршио контролу правилности рада тужиоца, те да није утврдио неправилности, не могу бити од утицаја на доношење другачије одлуке у овој управној ствари, јер просветни инспектор врши послове инспекцијског надзора, а у конкретном случају је буџетски инспектор вршио контролу законитости поступања тужиоца у области материјално – финансијског пословања, наменског и законитог коришћења средстава, којом приликом су утврђене напред наведене неправилности.

Са напред изнетог, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, суд је тужбу одбио као неосновану и на основу члана 41. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 24.10.2007. године, У. 658/07

Записничар, Председник већа-судија,

Маријана Тафра - Мирков, с.р. Милена Саватић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

РС